

[Niels Eriksen.]

steget nær tilstrækkeligt. Forholdet er i dag dette, at priserne på vore landbrugsvarer ligger 6—7 pct. under, hvad de gjorde på tilsvarende tidspunkt i 1956, og de er endda 2—3 pct. lavere, end de var i det dårlige regnskabsår 1954-55. Når vi så samtidig ved, at vore omkostninger er steget med mellem 3 og 4 pct. siden i fjor, så tror jeg, man vil forstå, at der er betydelig ængstelse inden for landbruget for den kommende tid. Der er ængstelse for, hvordan man skal skabe indtægter til at klare dagen og vejen, og der er ængstelse for, at der, hvis ikke der sker noget, vil blive et stort udbud af korn efter høst for at skabe likviditet, og det vil trykke priserne ned på et meget lavt niveau. Der er endvidere ængstelse for udviklingen inden for svineproduktionen. De lave priser på korn har jo bevirket øget interesse for svineproduktionen, og denne interesse har givet sig udslag i, at vi i dag har 80 000 flere søer, end vi havde i fjor på samme tidspunkt. Vi har i det hele taget det højeste antal søer, vi nogen sinde har haft, nemlig 583 000. Hvis det alene var os, der havde de mange søer, kunne det måske endda klares, men der er stigning i soantallet i alle de lande, med hvilke vi skal konkurrere ved afsætning af bacon. Det er det, der giver situationen dens alvorlige baggrund.

Derfor har landbrugsorganisationerne meget nøje drøftet, hvordan man kunne imødegå denne udvikling. Man har prøvet at lave en ordning, efter hvilken man dels kunne lette likviditeten umiddelbart efter høst og dels kunne dæmpe interessen for øget svineproduktion. Vi mente, det kunne gøres — og uden at der skete nogen større stigning i priserne på brød eller andet herhjemme — ved indførelse af en kornordning med faste priser, som vi har fremsat forslag om. Nu har regeringen indført importstop og fremsat forslag om indmalingstvang, ligesom det var foreslået i landbrugets forslag. Men der er den forskel på de to forslag, at der i regeringens ikke findes nogen bestemmelse om faste priser. Derfor er jeg egentlig enig med det ærede medlem hr. Carl Petersen, når han siger, han ikke tror, dette forslag vil begrænse svineproduktionen, måske tværtimod. Jeg tror ikke, vi opnår det, vi gerne ville på dette område, hvis ikke der ansættes faste priser i forslaget.

Bliver der det, vil det nemlig gå på følgende måde: de mennesker, som har brødkorn at sælge — og det er nu engang de fleste landmænd — vil sælge brødkornet umiddelbart efter høsten, hvis de kan få en passende pris for det, og så betale deres gæld — og den er stor de fleste steder, derom vidner de store udestående fordringer, som alle foderstofforretninger og kunstgødningsfirmaer har. Så vil landmændene ikke have penge til at købe foderkorn til forøget svineproduktion. I modsat fald vil vi komme i den situation, at landmændene vil finde det helt utilfredsstillende at sælge korn til de priser, der er tale om, og de vil prøve gennem låneordninger at klare gælden og i stedet søge at få mulighed for at få kornet omsat gennem svinene. Det er derfor en meget ulykkelig udvikling, vi rækker hånd til, hvis vi ikke gennemfører en ordning med faste priser.

Må jeg i denne forbindelse gøre en bemærkning til det ærede medlem hr. Carl Petersen, som nævnte, at landbruget altid havde været glad for verdensmarkedets priser; det ærede medlem kunne ikke forstå det, landbrugsorganisationerne her var inde på. Vil det ærede medlem fastholde, at de priser, der i dag betales for korn og fødevarer ude i verden, har noget med frie priser at gøre? Det tror jeg ikke det ærede medlem vil. Vi ved, at vi ved afsætningen af vore landbrugsprodukter skal konkurrere med lande, der får subsidier; vi bliver mødt med told, og vi ved, at til det korn, vi importerer, er der for hovedpartens vedkommende givet statsstøtte. Det gælder således det udbudte franske korn, som er det billigste; det kan købes her i landet i denne tid og også efter høst for 36-37-38 kr. For dette korn har den franske stat betalt den franske landmand 66 kr. Man binder således 30 kr. bag på hver tønde, der eksporteres. Det har ikke noget med frie priser at gøre. Det er det, der gør hele vor situation så alvorlig.

Det har været nævnt, at landbrugets forslag var i de store brugs interesse. Uden at sige noget som helst om de store brug vil jeg i denne forbindelse have lov til at minde om, hvad formanden for De danske Husmandsforeninger, Lauritz Nielsen, har sagt på et møde. Han sagde her, at det er en ulykke, når kornpriserne falder, og at man